

KRIMI
THRILLER

FRANZISKA
GEHM

CHLADNÉ
OSTŘÍ

FRAGMENT

Krimi thriller Chladné ostří

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Franziska Gehm
Krimi thriller – Chladné ostří – e-kniha
Copyright © Fragment, 2013

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

1. kapitola

Ostří se stříbřitě, nevinně zatřpytí v měsíčním světle. Je krásné, dokonalé a mocné. Vznáší se nad ní, chladná elegance, krutý příslib. Nůž klesá jako ve zpomaleném filmu, roztíná teplo, husté moře černé noci. Je tak pomalé, že pohlcuje každý zvuk. Němý výkřik.

Pak ji zasáhne první bodnutí. Prudké. Hluboké. Plné nenávisi. Tělo jí zaplaví horká bolest, rdousí ji.

Následuje druhé... BODNUTÍ, třetí, čtvrté
BODNUTÍ BODNUTÍ BODNUTÍ...

Stále hlouběji. Déle. Brutálněji.

Teplá krev na chladné kůži. Pomalu si razí cestu jako smrtící had.

... BODNUTÍ BODNUTÍ BODNUTÍ...

Už je nepočítá. Nebrání se. Je jako omámená. Existuje už pouze bolest. Oči má doširoka otevřené, nic však nevidí. Bloudí mlhou. Spěchají, zarazí se, klopýtnou. Víčka se chvějí. Objeví se obraz. Ostří rudé od krve. Znesvěcené. Potřísněné. Výhružná, stále hladová čepel. Teď se však stahuje zpátky, nechává ji být. Prozatím.

Její ruka zařatá v pěst, s bledými klouby umrlce, se uvolní. Pokusí se zvednout hlavu. Šíji má ztuhlou, jako by už byla mrtvá, vzdoruje tomu, brada se jí třese. Vidí své tělo. Vidí svou kůži. To, čím byla kdysi. Vidí krev. Vidí rány. Pokusí se je obejmout pohledem, ale ten obraz je příliš mocný. Klesne

zpátky, zavře oči. Jako záplava špendlíků ji v hlavě bodá jediná myšlenka:

Bože, jak zvrácený musí být člověk, který udělá něco takového.

Hlava, paže, nohy, oční víčka, všechno těžkne, mizí, odplouvá. Chvilí ještě vnímá, pak se ponoří do tmavé modři, ztratí se v nicotě.

Znovu nabude vědomí. Uplynuly minuty, hodiny, dny, týdny – netuší. Ví jenom, že *ještě existuje*, protože cítí bolest. A chlad. Sevřel její nahé tělo. Ochromuje je. Stahuje. Vrhel se na ni jako sup, polyká ji, rve z ní poslední zbytky života a ona se nemůže bránit.

Pokusí se pohnout. Prkna pod jejími zády jsou tvrdá. K pažím, nohám, celému tělu se jí lepí cosi vlhkého. Náhle uslyší nějaký zvuk. Chce otočit hlavu, takřka nemá sílu. Její oči, jasné a plné strachu, těkají nocí. Plane v nich otázka:

Vrátil se?

2. kapitola

[Telpenský deník online, 3. červenec, nejnovější zpráva]

Strašlivý objev

Dnes v časných ranních hodinách učinil náhodný chodec u Telpenské-
ho jezera strašlivý objev. Na dřevěném ostrůvku pro plavce uprostřed
jezera ležela mladá dívka. Byla nahá, ruce a nohy měla rozpažené a tělo
poseté bezpočtem řezných ran. Když chodec zjistil, že dívka ještě žije,
avšak není schopná komunikovat, přivolal záchranáře, kteří na místo
vyslali sanitku a policejní hlídku. Do redakční uzávěrky se podařilo zjistit
pouze to, že se dívka momentálně nachází v nemocnici a je v šoku.

Policejní důstojník Leif Sälzer přelétl krátký článek na webové
stránce místních novin. „Zatraceně,“ vydechl. Několik vteřin
zíral na neurčitý bod na kraji monitoru. Zatmělo se mu před oči-
ma, zničehonic se před nimi vynořil temný stín. Pak jeho pohled
znovu padl na článek. „Zase si myslí, že sežrali všechnu moud-
rost.“ Jeho hlas zněl, jako by k snídani vykouřil krabičku cigaret.
Přitom přestal kouřit už před rokem. Už potřetí. Když se dozvě-
děl, že ho přeložili do Telpenu. Myslel si, že změna pracoviště je
dobrá příležitost. To ještě netušil, v jakém příšerném zapadákově
se to ocitl. Jeho tehdejší kolegové prohlašovali, že přeložení do
Telpenu je důvod s kouřením začít. Myslel si, že si dělají legraci.

Sälzer si dlaní projel polodlouhé hnědé vlasy. Druhou ru-
kou sáhl po šálku mátového čaje. Klesl do křesla; opěradlo pod

jeho vahou povolilo a zaskřípalo. Pak kývl na praktikanta. „Tak spust.“

Matej Masaryk vytáhl z kapsy papírek, opřel se o stůl, rozbalil lístek a začal číst: „Ta dívka se jmenuje Flora Duveová. Je jí šestnáct. Žije jen s matkou, Karolinou Duveovou. Otec neznámý. Matka ji měla v osmnácti. Posledních pár roků pracuje v telpenské kulturní dílně. Zástupkyně ředitele. Flora chodí do desáté třídy ve Škole Heinricha Heineho. Průměrná žákyně. Oblíbená. Nacvičuje muzikál. Má kluka. Normální holka. Podala trestní oznámení na neznámého pachatele.“ Masaryk položil lístek na svůj psací stůl, který se rohem dotýkal stolu jeho nadřízeného.

Sälzer si ho měřil přimhouřenýma očima. Maličko se pohupoval na židli. Masaryk dosud studoval a Sälzerovi ho před několika týdny přidělili jako praktikanta. Mohl by být jeho synem. Čistě pokud jde o věk. Sälzer si nedokázal představit, že kdyby měl někdy skutečně syna, byl by tak cílevědomý, rozumný a sportovně založený. Ale Masaryk byl dobrý. Bez debaty. Dlouho tady nevydrží. Nejspíš odejde z Telpenu ještě dřív než Sälzer. Patřil k těm mladým lidem, kteří mají cíl. Sälzerovi byli cizí, ale zároveň je za to obdivoval. On ani dneska nevěděl, co vlastně chce.

Naklonil se zpátky ke stolu, opěradlo se vrátilo do výchozí polohy. Položil paže na stůl. „Co říkají doktoři?“

„Tady.“ Masaryk mu podal kopii zdravotních záznamů.

Ambulantní zpráva

Sloužící lékař: MUDr. Feldbaum

Čas přijetí: 3. července, 4.15

- 16letá pacientka s řadou kožních poranění, z části hlubokých
- pacientka zmatená a podchlazená
- provedeno ošetření ran, dezinfekce, u hlubších poranění sterilní obvazy

- přijata na pozorování, event. konzultovat dermatologa

„Těžké ublížení na zdraví,“ poznamenal Masaryk.

Sälzer upřeně hleděl na přiloženou fotografii. Dívka. Poranění. Detailní záběry. Zavřel oči. Příliš pozdě. Bolest byla rychlejší. Byla všude. V chodidlech, v nohách, v trupu, v hrudi, v pažích. Cítil bodání. Rvalo mu kůži, zavrtávalo se do masa.

Rychle oči zase otevřel, hodil zprávu a fotografii na psací stůl a přešel si dlaněmi po pažích a po nohou. Chtěl bolest setřít. Zadusit ji jako oheň. V duchu zaklel. Copak to nikdy nepřestane? Nikdy vůči tomu nebude imunní? Bylo to tady odjakživa. Stačil jediný pohled, slovo, občas jenom myšlenka. Rány druhých se na vteřinu staly jeho vlastními. Cítil jejich bolest tak intenzivně, až ho to svíralo. Nedokázal s tím nic udělat, netušil, jak by se měl bránit. Měl to tak už jako malý. Pochybné nadání. Zejména když pracujete u policie.

„Je vám zima?“ Masaryk si měřil svého šéfa, který si dosud přejížděl dlaněmi po pažích a po nohou.

„Naopak.“ Sälzer se přinutil přestat. „Můžeme k ní?“

Masaryk přikývl. „Právě volali z nemocnice. Můžeme ji vyslechnout.“

Sälzer vstal. „Tak vyrazíme na návštěvu.“

Ze stolní lampičky vzal kšiltovku a nasadil si ji na hlavu. Sälzer kšiltovky sbíral. Byly praktické. Chránily před chladem a před deštěm. Nahrazovaly úces. Tři nebo čtyři si možná koupil sám, ale většinu jeho sbírky tvořily reklamní dárky a dárky od kolegů, přátel, nepřátel nebo příbuzných.

Dnešní kšiltovka byla trávově zelená a vepředu byl obrázek známé sochy Ježíše Krista z Ria de Janeiro. Kristus Vykupitel, pomyslel si Sälzer. To sedí.

Oči má napůl zavřené. Jako Marlene Dietrichová na fotce s cigaretou. Její dlouhé černé řasy se chvějí jako jemná stébla ve větru.

Stropní světlo se třepotá. Je ostré. Monotónní. Stěny jsou bílé. Postel vedle ní je netknutá. Sterilní. Dezinfekční prostředky vymazaly všechny stopy života.

Jsem velká, hlasitá skvrna v němém filmu.

Na protější stěně je obrázek jarní krajiny. Pastelové barvy, vysátý život, zvětralý vkus. Jako kdyby ho namalovali pro nemocnici. Nebo pro nějaký úřad. Nebo pro jinou budovu, z níž chce člověk co nejrychleji odejít.

Někde zapípá přístroj. Na linoleu vržou gumové podrážky. Kolem přejede vozík s jídlem. A nade vším ten pach. Jedovatá mlha. Proniká jí do vlasů, do kůže, do buněk. Ochromuje ji. Chtěla by se sprchovat, celé dny. Všechno ze sebe smýt. Cítit vodu až na kostech.

Kosti. Jediná část její bytosti, která je ještě neporušená. Jinak ji požírají rány. Venku, vevnitř, všude.

Její pohled putuje po místnosti. Ve střízlivosti, která ji obklopuje, se nemá čeho chytit. Bílá lilie na bílém stolku vedle její postele. *A já jsem černá kočka.*

Přinesla ji máma. *Bylo tak fajn ji vidět. A tolik to bolelo.* Přišla sama. Žádná hnusná voda po holení. Jen její parfém. Žádná stažená ústa, žádný chladný pohled. Jen měkký úsměv, slzy v očích. Ty oči byly plné lásky, plné obav. Byly tak vřelé, až to páliło v hrudi. Její ruka se ztratila v mámině dlani. Chtěly spolu splynout.

Položila jí hlavu do klína. Jako tehdy u moře, mnoho let a mnoho kilometrů daleko. Poslouchala, jak jí buší srdce.

Bum-bum. Bum-bum. Bum-bum.

Flo-ra. Flo-ra. Flo-ra.

Mlčení bylo jako teplá koupel.

Jen dýchat. Jen existovat. Bublina v přítomnosti.

Nakonec to přece jenom udělala. Zeptala se.

Co se stalo?

Flora mlčela.

Neměla odpověď.

Musíme podat trestní oznámení na neznámého pachatele.

Musíme?

Usne. Je to neklidný spánek, noční bouřka, která víří myšlenky. Zdá se jí o něm. O té noci. A o jezeře.

Hází sebou na posteli. Na čele má kapky potu. Rty má suché. Nezvučně formují otázku.

Vrátí se?

Vrátí se?

Vrátí se?

Usne, probudí se. Usne. Probudí se. Už neví, kdo je, kde je, proč je tady. Je zajatá v jakémsi mezisvětě. Vteřiny, minuty, hodiny? Chce z toho snu ven. Ale kde začíná skutečnost?

Kdosi se dotkne jejího ramene. Odhrnuje jí vlasy z čela. Znovu slyší pípat přístroj. S odporem vnímá sterilní pach. Pomalu otevře oči.

Je tady policista. Má třídní strniště a náznak břicha, delší vlasy a osamělé oči. Sundá si kšiltovku. Ježíš. Vykupitel. Klade otázky.

Nejprve je to jako melodie.

Jak se ti teď daří?

Pustí tě brzy domů?

Už tě byl někdo navštívit?

Pak jako vrtačka.

Proč jsi byla v noci u jezera?

Byla jsi tam sama?

Jak ses dostala na ostrůvek?

Viděla jsi někoho?

Pamatuješ si něco?

Jeho asistent, světlovlasý, mladý, oči plné hladu po životě, chce zapisovat.

Není co zapisovat.

Nejsou žádné odpovědi.

Jen její úsměv.

Je zase sama. Za oknem se po nemocniční střeše šplhá slunce. Slunce, které nic nevidělo. Které vychází každé ráno a zasypává svým světlem propasti předchozí noci. Které se vždycky objeví příliš pozdě. Noc mu zůstane skrytá. To, co se stalo, zůstane ve tmě, na světlo se dostane jenom to, co je.

Pomalou si přejeđe dlaní po paži. Pak po břicho, po stehnech. Její tělo pokrývají obvazy. Mají zahojit to, co se nikdy nezahojí. Rány pod nimi zůstávají. Pálí. Stahují se. Tepou. Při sebemenším pohybu. Rány, tak hluboké a všudypřítomné. I když leží docela nehybně.

Jenom dýchá.

Jenom je.

Nechá ruku klesnout. Zavře oči.

Jsem slunce. Existuje pouze den. Žádná uplynulá noc. *Jsem slunce.* Noc je vždycky jenom tam, kde není slunce. *Jsem slunce.* *Nebyla jsem tam.* Žádná noc pro mě neexistuje. Žádná minulá noc.

Trixi vyšla s novinami pod paží na školní dvůr. Někdo je nechal ležet pod lavicí. Byly otevřené na stránce s lokálními zprávami a vypadaly, jako by byly týden staré, tak byly ohmatané. Bylo to však aktuální vydání Telpenského deníku.

Trixi ignorovala proud žáků, který se kolem ní valil na dvůr, dychtivý diskutovat o té velké novině. Žvanit o ní donekonečna. Nebo si někde zakouřit. Opřela se s otevřenými novinami o červenohnědou cihlovou zeď školy a dala se do čtení.

Z telpenského vězení uprchl nebezpečný zločinec. Je pachatelem brutálního útoku u jezera?

Jak bylo teprve nyní oficiálně oznámeno, uprchl v noci z 2. na 3. července z telpenského vězení nebezpečný zločinec Silvio Zinke, odsouzený za trojnásobné znásilnění a dvojnásobnou vraždu. Policie sleduje několik stop, zatím však bezúspěšně. K otázce, zda existuje souvislost mezi Zinkeho útekem a brutálním zohavením šestnáctileté dívky, k němuž došlo u Telpenského jezera téže noci, se policejní důstojník Sälzer odmítl vyjádřit. Vyšetřování útoku i pátrání po uprchlém muži podle něj běží na plné obrátky.

Čím více času od zločinu uplyne, tím obtížněji se případ řeší – tato zásada by snad měla být známa i policejnímu důstojníkovi Sälzerovi. Každá noc, kterou útočník od Telpenského jezera stráví na svobodě, zvyšuje riziko, že vyvázne bez trestu – nebo že zaútočí podruhé. Jsou telpenské ulice, parky a jezera v noci ještě vůbec bezpečné, nebo se po nich prohánějí uprchlí zločinci a útočníci ozbrojení noži?

Poslední řádek se Trixi rozplynul před očima. Teprve když novinový papír zašustil, uvědomila si, že se jí třesou ruce. Energicky noviny zmačkala a hodila je do nejbližšího koše.

Zastrčila ruce do kapes u kalhot, odfoukla si z čela hustou a trochu příliš dlouhou ofinu a nerozhodně se rozhlédla po dvoře. Cítila to. Nedokázala to přesně vyjádřit, ale něco se změnilo. Skupinky žáků stály těsněji u sebe. Pohyby byly pomalejší, opatrnější, jako by se nikdo nechtěl ostatních omylem dotknout. Jako by se mohli navzájem zranit. Hluk na dvoře překryla jakási

mlha. Slova byla jako závan. Vzdálený šepot. Žáci zatínali ruce nebo si je drželi před ústy, vyměňovali si pohledy a klopili zrak.

Jako kdyby někdo umřel, prolétlo náhle Trixi hlavou. Žaludek se jí stáhl.

„Sejmul ji ten Zinke, to je jasný, vole,“ zaslechla mutujícího kluka, který se dvěma kamarády procházel kolem ní.

Trixi zařala ruce. Nakonec se odlepila ode zdi a přinutila se ujit pár kroků.

S Florou vždycky sedávaly úplně vzadu na zídce, která oddělovala dvůr od lesní školky a zahradnictví. Trixi si vzpomněla, jak Flora jednou po zkažené písemce z biologie prohlásila, že prostě změní školu, a sesunula se na záda do lesní školky. Ležela mezi dvěma rododendrony, v obličeji měla pár lístků a šklebila se.

Dnes byla zídka prázdná. Trixi si tam sednout nechtěla. Bylo by to, jako kdyby sama nastoupila do auta, posadila se na sedadlo spolujezdce a čekala, až se někdo rozjede.

Minula skupinku žáků z paralelní třídy.

„... a byla úplně nahá? Jak to?“

„Páni, seš pitomej nebo co? Proč asi? Protože ji ten týpek znásilnil, co jinýho.“

„Kecy. O tom v novinách nic nebylo.“

„No jasně. Oni taky nevědí všechno. Už jsi někdy slyšel o ochraně oběti?“

„Páni, jen si to představte – vrhne se na vás perverzní zločinec a rozpáře vás nožem...“

„Musí to být psychopat. No řekněte, kdo udělá šestnáctiletý holce něco takovýho? Pobodat ji na celým těle...“

„Úchylný. Je to totálně úchylný.“

„A oni ho pořád ještě nemají, je někde tam venku...“

„Venku? Možná je zrovna tady na dvoře!“

„Hele, neblbni, jo?“

„Nechte toho konečně! Něco vám řeknu: Dneska večer do letního kina teda rozhodně nejdu... Ach jo, zatraceně...“

„Co je?“

„Pst!“

Trixi na sobě cítila pohledy ostatních. Šla klidně dál a oči upírala před sebe. Pitomci, opakovala si v duchu. Nejdřív za Florou dolézají, pak jí závidí a teď se jako hyeny pasou na jejím neštěstí a vymýšlejí si zvrhlé fantazie.

Trixi ani nevěděla, že zamířila k nízké zídce u lesní školky. Její nohy tam kráčely zcela automaticky. Teprve několik kroků před zídkou zvedla oči a rychle zahrnula doprava. Málem se srazila s několika kluky z jedenáctky. Zнала je zběžně ze dvora, možná i z tělocviků. Neměla chuť se s nimi bavit. Beztak si jí nevšimli, o něčem si povídali. Trixi se jim v poslední chvíli vyhnula.

„... děsný, že se něco takovýho stane tady u nás.“

„Neměli tu stavět to zatracený vězení. Stejně proti němu byla spousta demonstrací.“

„Nesmysl. Jako kdyby za všechno mohlo vězení. Táta tam má aspoň práci. Navíc – malý Duveový to mohl udělat kdokoli. Viděl jsi, jak se předváděla?“

„*Sexy bitch.*“

„Možná ho... no, nějak vyprovokovala.“

„Hele, máš ty vůbec všech pět pohromadě?“

Trixi se prudce zastavila.

Kluci si jí všimli. Zmlkli.

Trixi se otočila a změřila si je jednoho po druhém. „Hajzlové.“ Znechuceně jim to slovo vyplivla k nohám.

Kluci na ni zírali a mlčeli.

Trixi šla dál. Rychleji než předtím. Nejradši by si zacpala uši. Nebo poslouchala hudbu. Tak hlasitou, aby přestala myslet. Toužila být neviditelná. Všechno vymazat. Prostě zmizet.

„Hej, Trixi, počkej!“

Trixi ten hlas znala. Vřelý a chraplavý. Zůstala stát a ohlédla se. Mířil k ní Andro.

Krátce se dotkl jejího ramene. „Slyšela jsi něco? Jak je na tom?“

Trixi si ho prohlédla. Vypadal uštvaně, oči mu těkaly. Byly skoro černé. Přezrálé ostružiny. Floře se líbili tmaví kluci. A Andro byl svým způsobem tmavý. Pleť měl světlou, ale všechno ostatní bylo tmavé: jeho vlasy, jeho oči, jeho hlas, jeho minulost.

Trixi chápala, proč se Floře líbí. Proč se líbí většině holek. Byl nedokonale krásný. Neměl hladký a dokonalý obličej manekýna, na němž se pohled nemá čeho chytit. Jeho nos byl příliš velký a na špičce lehce promáčkнутý. Oči měl těsně u sebe, což činilo jeho černý pohled ještě intenzivnějším.

„Tys u ní ještě nebyl?“ zeptala se ho tiše.

Zavrtěl hlavou. „Její máma říkala, že nechce nikoho vidět. Že zatím potřebuje klid. Volal jsem jí několikrát na mobil, ale nebere to.“

„Taky jsem to zkoušela. Má ho vypnutej.“

Trixi si ukazováčkem odhrnula z čela blondátou ofinu. Andra přitom nespouštěla z očí.

„Vím akorát, že ji včera propustili. V nemocnici už asi nemohli udělat víc. Musí ještě párkrát na kontrolu. Ale jinak bude zatím doma.“

„Zkusím za ní odpoledne zajít,“ rozhodla se Trixi. „Nemůže se přece úplně schovat před světem. Jestli mě vážně nebude chtít vidět, promluví si aspoň s její mámou. Lepší než nic.“ Trixi sledovala Andrův pohled. Obrátil hlavu ke školní bráně, kterou právě procházely dvě dívky.

„Bezva. Taky to udělám, jestli to zvládnou.“ Znova se podíval na Trixi. „Měl jsem to udělat už včera. Ale nějak... no, nechtěl jsem ji otravovat, víš? Třeba potřebuje trochu času pro sebe, po tý hrůze, co zažila...“

„Možná Flora po tý hrůze neví, co potřebuje. Možná se bojí

lidí. Nebo nechce, aby ji takhle viděli. Třeba je jí trapně. A třeba to bude horší s každým dnem, kterej prosedí o samotě ve svém pokoji.“ Trixi se rozhlédla po dvoře. „Já se každopádně zblázním, jestli budu dál poslouchat tyhle kecy a nepromluví si s ní. Musím ji vidět.“

Andro si ji chvilku prohlížel, jako by ji viděl prvně v životě. Jeho panenky teď byly úplně černé. Potom zvolna přikývl.

Ozval se zvonek.

Andro a Trixi mlčky zamířili ke školní budově. Vypadalo to, jako by vedle sebe šli náhodou. To, co je spojovalo, chybělo.

Trixi měla opět pocit, že se dav kolem ní změnil. Tentokrát to vnímala ještě zřetelněji. Žáci jako vždycky po zvonění zamířili ke dveřím. Ale rytmus byl jiný, tempo se změnilo. Nohy jim ztěžkly, kroky byly pomalejší. Mluvili šepem, jejich pohledy byly neklidné a studené. Něco se na ně na všechny sneslo jako těžký, ochromující plášť. Trixi náhle věděla, co to je. Cítila to.

Byl to strach.

3. kapitola

Výslech svědka Jürgena Ludwiga

K osobě

Příjmení: Ludwig
Jméno: Jürgen
Datum narození: 15.2.42
Povolání: důchodce
Bydliště: Telpen
Adresa: Javorová 6

Vyslechnut v případě vážného ublížení na zdraví způsobeného Floře Duveové. (Výslech provedl policejní důstojník Sälzer.)

K věci

Vyšetřovatel: Pane Ludwigu, prosím, povězte nám, co jste objevil v noci z 2. na 3. června u Telpenského jezera.

Svědék: Víte, to není noc, na kterou bych rád vzpomínal.

V: To je pochopitelné, ale prosím, udělejte to.

S: No, víte, pane komisaři, já chodím vždycky ráno plavat. Tak jsem nasedl na svého kovového oře a odjel k jezeru.

V: Kdy jste tam dorazil?

S: Vyjel jsem přesně ve tři, takže u jezera jsem musel být tak ve 3.10.

V: V tu dobu jste chtěl jít plavat?

S: Ano. Já... měl jsem problémy se spaním. Jet-lag. Byli jsme se ženou dva týdny v Dominikánské republice. Špičkový hotel. Skvělá pláž...

V: Kdy jste se vrátili?

S: Před čtyřmi dny, nebo ne, počkejte, před pěti.

V: To je nějaký vytrvalý jet-lag.

S: Přesně tak.

V: Dorazil jste tedy k jezeru zhruba ve 3.10. Co se stalo potom?

S: Nechal jsem svého kovového oře u Ellina kiosku. Možná tu budku z papundeklu znáte. A víte, co je zvláštní? Hned jsem cítil, že něco není v pořádku. Měl jsem zničehonic takový pocit... prostě hodně špatný pocit.

V: Proč? Co ho vyvolalo?

S: Přece vám říkám, že to byl takový pocit. Jako kdybyste cítil přítomnost jiného člověka. Všude bylo úplné ticho. A pak ten úplněk... Ještě teď mi naskakuje husí kůže, pane inspektore.

V: Stál jste tedy u kiosku. A pak?

S: Potom jsem se otočil. Pohled mi okamžitě padl na jezero. A na ostrůvek pro plavce. Pak už to nešlo jinak. Bylo to jako magnet. A ona tam ležela.

V: Bylo to uprostřed noci. Jak jste mohl něco rozeznat?

S: Byl přece úplněk. Tělo jasně svítilo. Uprostřed ostrůvku. V první chvíli jsem si pomyslel, Jürgene, je to tady. Začínáš bláznit. Díváš se moc na detektivky. Zamrkal jsem, doufal jsem, že si to všechno jenom představuju. Protože taková představa je dost hrozná, ale opravdová holka by byla ještě mnohem hroznější. No, ale ta nahá holka z ostrůvku nezmizela. Když mi došlo, že tam vážně leží člověk, málem mě porazilo. A jak tam ležela... vypadalo to tak nějak bizarně. Nechápejte mě špatně, nevypadalo to hezky, ale přece jenom tak trochu jako... jako umělecké dílo. Jako ten obraz od Leonarda da Vinciho, víte, kde je ten člověk, co stojí v kruhu.

V: Vitruviánský člověk.

S: Aha, tak se teda jmenuje?

V: Jestli vám správně rozumím, měla dívka natažené ruce a nohy do tvaru písmene V?

S: Přesně tak. Ten špatný pocit, co jsem měl, byl pořád horší. Jako když už člověk ví, že se stane něco hrozného, ale mozek se to zdráhá pochopit. A pak... pak jsem uviděl krev. Byla všude. Všude na jejím těle. Bylo to strašné. Nejdřív jsem tam prostě jenom stál a zíral na jezero. Nedokázal jsem přemýšlet. V hlavě jsem měl něco jako bublinu. Něco takového jsem ještě nezažil. Taky jsem nikdy nic takového neviděl, víte.

V: Stál jste tedy chvíli u kiosku. A potom?

S: Věděl jsem, že musím rychle něco podniknout. Vylovil jsem mobil. Třásly se mi ruce, skoro mi spadl do vody. Pak jsem zavolał na 112. Dokonce jsem si napoprvé spletl klávesy. No jo, důležité je, jak to dopadlo, ne? V té chvíli jsem teprve pochopil, k čemu jsou dobré mobily.

V: Pak jste tedy čekal na sanitku?

S: Co vás to napadá! Nemohl jsem tam přece jen tak postávat, zatímco ta holka ležela na ostrůvku a mohla třeba vykrváčet. Jenom si to představte: Kdyby tak umřela, docela sama, nahá, v bolestech. Já... chtěl jsem jí pomoci. Myslel jsem si, že pro ni třeba budu moci něco udělat. První pomoc nebo prostě být u ní. A tak jsem doplaval k ostrůvku a vylezl nahoru. Ten pohled nedostanu už nikdy z hlavy, i když se to snažím ze všech sil. Jen její obličej nebyl od krve. Vypadal mladě, nevinně, jako tvář anděla. Vypadala, jako kdyby spala. Ale zbytek... nejradši bych ji byl přikryl. Něco takového, pane inspektore, žádné oči nesnesou. Celé tělo tvořily jenom cáry kůže a krev. Musela mít nevýslovné bolesti. Já... já se na to nemohl dívat. Předstíral jsem, že zbytek jejího těla neexistuje, klekl jsem si vedle její hlavy a nahmatal puls. Byl slabý, ale byl tam.

V: A co jste na ostrůvku dělal, než přijela sanitka?

S: Držel jsem ji za ruku. A mluvil na ni. Myslel jsem, že ji to udrží naživu.

V: Reagovala nějak?

S: Ne, bo hužel ne. Je to zvláštní, ale skoro jsem měl pocit, že se mě bojí nebo že nechce, abych tam byl.

V: Jak jste na to přišel?

S: No, to byl prostě zase takový pocit. Nedokážu to zdůvodnit. Jsem mizerný svědek, co?

V: Nebojte se, už jsem měl horší. Bylo na ostrůvku pro plavce ještě něco? Nějaké předměty?

S: Ne, pokud si vzpomínám, tak ne.

V: Všiml jste si něčeho na břehu?

S: Těžko říct. Byl jsem celý bez sebe kvůli té holce na ostrůvku. Nikoho jsem neviděl, jestli vás zajímá tohle.

V: Zdálo se vám, že vás někdo pozoruje?

S: Občas to zašustilo v rákosí. Nebo se zvlbnila hladina. To už člověka něco napadne. Ale jak jsem říkal, nikoho jsem neviděl.

V: Co se stalo pak?

S: Pak už přijela sanitka a hlídka. Policisté přijeli na člunu a odvezli tu holku z ostrůvku na takových nosítkách. No a to je skoro všechno. Nehodlal jsem se plést expertům do práce. Teprve v té chvíli jsem si uvědomil, jak mě to celé vzalo. Skoro jsem ze sebe nedokázal dostat souvislou větu, když se mě vaše kolegyně ptala na nacionále a vyslýchala mě. Mimochodem, byla to moc milá mladá dáma.

V: Co jste dělal, když vás moje milá mladá kolegyně vyslechla?

S: Chuť na plavání mě úplně přešla, to mi můžete věřit. Dostrkal jsem svého kovového oře domů.

V: Potkal jste někoho cestou k jezeru nebo od jezera?

S: Cestou tam jsem nikoho neviděl. Docela určitě. Vzpomínám si, že jsem slyšel štěkat nějakého psa. Ale znělo to jako z velké dálky. A na zpáteční cestě... Je mi líto, ale byl jsem tak zamyšlený, že jsem vůbec nic nevnímal.

V: Díky, pane Ludwigu. To bude všechno.

S: Můžu se vás taky něco zeptat?

V: Jistě.

S: Jste už tomu chlapovi na stopě?

V: Je to naše práce.

S: Podle mě je ten člověk úplný mešuge. Šílený spiritualista.

V: Jak to myslíte?

S: Já to vidím takhle: Zloděj krade. Sexuální maniak znásilňuje. Vrah vraždí. Ale to, co se stalo té holce, s tím nemá nic společného. Kdo takhle zřídí bezbrannou mladou bytost a možná způsobí, že bude umírat dlouhou, bolestivou smrtí, je propastně zlý a nevléčitelně nemocný.

V: Možná máte pravdu. Ale jak jste přišel zrovna na spiritualistu?

S: Ten obraz, jak ta holka leží polomrtvá na ostrůvku pro plavce, se mi pořád objevuje v hlavě. A vždycky mě napadne totéž: Položil ji tam jako obětinu.

V: Zajímavé. Díky za tip, pane Ludwigu.